

Arrest

nr. 301 320 van 12 februari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DAGYARAN
Dageraadstraat 44
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat D. DAGYARAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 25 mei 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 4 september 2023.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 28 september 2023 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger, Pashtun en soennitische moslim. U bent geboren in Zerani, in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar, waar u woonde tot uw vertrek uit Afghanistan. U was student op de middelbare school en werkte als vrijwillige vaccinator voor het polio vaccinatieprogramma sinds 2019, samen met uw zus B.. U gaf vaccinaties in campagnes van telkens vier dagen in de dorpen Zerani, Gawchak, Banda, Cheknawari en Kalay Khan, en was ooit een paar dagen supervisor. U zou op basis van het leeftijdsonderzoek dat u in België onderging, geboren zijn op (...) 1998.

U verklaarde dat de Taliban dachten dat u en uw zus spionnen waren omwille van jullie werk als vaccinators. De Taliban hebben jullie in februari 2021 via de mullah van de moskee in uw dorp een eerste brief gestuurd, waarin ze jullie zeggen te stoppen met jullie werk. Als jullie niet gehoorzaamden zouden de Taliban jullie naar de hel sturen. U nam die brief niet serieus en bent blijven werken. Ongeveer een maand en elf dagen later heeft de Taliban uw zus vermoord.

Na de dood van uw zus bleef u werken als vaccinator, waarna de Taliban een tweede brief stuurden. Die brief kwam ongeveer twee maanden en achttien dagen na de eerste brief. In de tweede brief schreven de Taliban dat u naar de hel zal worden gestuurd als u niet stopt. U nam die brief wel serieus maar besloot niet te stoppen met uw werk omdat de overheid toen aan de macht was, het uw job was, u er geld voor kreeg en u iets wilde doen voor de mensen en uw land.

Twee à drie weken voor de val van de Afghaanse overheid in augustus 2021, stopte u met werken voor het vaccinatieprogramma. Op de dag van de val van de Afghaanse overheid ging u naar uw neef A. in Zerani omdat de Taliban wisten waar u woonde. U bleef een paar dagen bij uw neef.

Omwille van bovenstaande redenen verliet u Afghanistan vijf à zes dagen na de val van de Afghaanse overheid in augustus 2021. U kwam aan in België op 24 mei 2022 en diende hier op 25 mei 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Sinds vier maanden voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS hebt u geen contact meer met uw familie in Afghanistan. U weet niet wat er met uw vader M., moeder N. en broers H. en T. is gebeurd.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: (1) uw taskara, (2) een vertaling van uw taskara in het Engels, (3) een certificaat in verband met uw werk voor het vaccinatieprogramma, (4) de overlijdensakte van uw zus B., (5) een verzoekschrift in verband met de dood van uw zus B., (6) een vertaling van een verzoekschrift in verband met de dood van uw zus B., (7) de eerste dreigbrief van de Taliban en (8) de tweede dreigbrief van de Taliban.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Derhalve werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de Taliban. Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Vooreerst moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 27 juni 2022 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: 'De leeftijd wordt bepaald op 24,4 jaar.' Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate.

Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. U heeft de verplichting om uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming en het is aan u om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de

asielinstanties kunnen beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus dat u zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielerlaas. Van een verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. In casu moet worden vastgesteld dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent uw leeftijd. De vaststelling dat u valse verklaringen heeft afgelegd over uw werkelijke leeftijd, wat een relevant element is voor een correcte inschatting van uw nood aan internationale bescherming, is nefast voor uw algehele geloofwaardigheid.

Verder kan er omwille van uw vage en onaannemelijke verklaringen geen geloof worden gehecht aan uw voorgehouden werk als polio vaccinator, hoewel dat aan de basis van uw verklaarde problemen in Afghanistan ligt (CGVS, p. 9). Hoewel u enkele feitelijkheden over het verloop van een campagne, het vaccin en de doelgroep weet te bieden (CGVS, p. 10), vertonen uw verklaringen niet het specifieke en diepgaande karakter die hen geloofwaardigheid zou verschaffen. Zo verklaart u dat u steeds in een team van drie personen werkte: “twee vrijwilligers en een social [sic]” (CGVS, p. 10). Wanneer u echter gevraagd wordt om welke reden er steeds een social bij aanwezig moest zijn, kan u niet overtuigen. U antwoordt dat het de job van de social was om aan te kloppen en informatie over het vaccin te geven (CGVS, p. 12). Gevraagd om welke reden u als vaccinator dat zelf niet kon doen, zegt u dat u het niet weet: “Maar dat is hoe de ploegen gemaakt waren, ik weet niet waarom” (CGVS, p. 12). Verder stelt u dat het vaccin zowel tegen polio als tegen de microbe “fangis [sic]” beschermt (CGVS, p. 11), maar u weet niet wat die microbe precies is, hoewel u wel toegeeft dat u er lessen over kreeg (CGVS, p. 11). Gevraagd wat de naam was van het vaccin, komt u dan weer niet verder dan: “polio” (CGVS, p. 11). Wanneer u daarop wordt gevraagd of het vaccin een specifieke naam had, stelt u: “ik weet het niet, we noemden het polio vaccinatie” (CGVS, p. 11). Ook die vage, weinig specifieke verklaringen weten niet te overtuigen over uw verklaring dat u vanaf 2019 maandelijks deelnam aan vaccinatiecampagnes van vier dagen (CGVS, p. 10), waarbij u telkens eerst een dag opleiding kreeg (CGVS, p. 10). Daarnaast legt u bijzonder onaannemelijke verklaringen af over de eventuele risico's verbonden aan het werk van polio vaccinatoren in Afghanistan. Zo stelt u wel dat er mensen het vaccin weigerden omdat het haram zou zijn (CGVS, p. 11-12), maar geeft u er allerm minst blijk van dat u of uw werkgever zich terdege bewust waren van enige risico's verbonden aan uw werk. Zo nam u geen voorzorgsmaatregelen tijdens het werk (CGVS, p. 13) en u besprak de risico's in verband met uw werk ook nooit met uw zus (CGVS, p. 13), die ook vaccinator was (CGVS, p. 12). Gevraagd of u tijdens een training ooit op de hoogte werd gebracht van eventuele risico's verbonden aan dat werk, stelt u van niet en zegt u dat uw baas misschien over die risico's op de hoogte was, maar dat ze jullie nooit iets hebben verteld (CGVS, p. 13). U stelt bovendien dat u nooit nieuws hoorde over polio vaccinatoren in Afghanistan die problemen kenden omwille van hun werk en stelt merkwaardig genoeg: “de eerste keer gebeurde zoiets met ons” (CGVS, p. 13). Die verklaringen doen de wenkbrauwen echter fronsen. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt immers dat de Taliban reeds in de periode voor de dood van uw zus de toegang weigerden aan gezondheidsmedewerkers, dat in Nangarhar reeds een centrum voor polio vaccinatie in brand werd gestoken door militanten, dat ook in Nangarhar in het verleden reeds polio vaccinatoren verdwenen en dat vaccinatiecampagnes door zowel Daesh als de Taliban werden tegengehouden en negatief gepercipieerd werden omdat zij ervan overtuigd waren dat vaccinatoren door het Westen en de Afghaanse overheid gebruikt werden als spionnen (zie administratief dossier, blauwe map, documenten 5-9).

Ter staving van uw werk als polio vaccinator legt u bovendien een certificaat in verband met uw werk voor het vaccinatieprogramma neer (zie administratief dossier, groene map, document 3). De inhoud van dat document komt echter niet overeen met uw verklaringen over uw job, wat de geloofwaardigheid van uw verklaarde werk en de waarachtigheid van dit document verder op de helling zetten doet. Op het certificaat dat u voorlegt staat er te lezen dat u van 14 februari 2019 tot 31 maart 2021 hebt gewerkt als supervisor (zie administratief dossier, groene map, document 3). U verklaarde zelf slechts dat u “vaccinator” was (CGVS, p. 9) en wanneer u wordt gevraagd alle informatie over uw werk te geven, vermeldt u op geen moment dat u ook andere functies vervulde, laat staan dat u zei supervisor te zijn geweest (CGVS, p. 10). Wanneer u later wordt gevraagd wat de precieze naam van uw functie was, antwoordt u slechts: “polio vaccinatie” (CGVS, p. 16) en laat u het wederom na te vermelden dat u supervisor zou zijn geweest. Wanneer u daarop wordt gevraagd of u ooit als supervisor werkte, zegt u dat u dat “een paar dagen” bent geweest (CGVS, p. 16), maar u weet niet meer wanneer dat was – ook niet ongeveer (CGVS, p. 16). Uit de informatie op het certificaat blijkt echter dat u bijna twee jaar als supervisor werkte, wat volkomen tegenstrijdig is aan uw verklaring dat u “lang geleden” en “een paar dagen” als supervisor werkte (CGVS, p. 16). Bovendien stelt u dat u dat bewuste certificaat in 2019 kreeg omdat u goed had gewerkt (CGVS, p. 16), terwijl op het document zelf staat dat u er tot 2021 hebt gewerkt. Zodoende druist ook die verklaring in tegen de inhoud van het door u voorgelegde document

ter staving van uw werk. Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en de inhoud van het certificaat, verklaart u dat u dat certificaat niet persoonlijk hebt gekregen en dat u bezig was met de dood van uw zus wanneer iemand anders dat certificaat aan u gaf (CGVS, p. 16). Die verklaring, die de wenkbrauwen doet fronsen, kan geen verschoning bieden aangezien u eerder had verklaard dat u het document in 2019 had gekregen (CGVS, p. 16), terwijl uw zus pas in 2021 is gedood (CGVS, p. 15). Documenten kunnen uw verklaringen bovendien pas ondersteunen wanneer deze geloofwaardig bevonden worden en in lijn liggen met de beschikbare informatie. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. De tegenstrijdigheden tussen uw eigen verklaringen over uw werk en het door u voorgelegde document ter staving van uw werk, zetten de geloofwaardigheid van uw werk als polio vaccinator verder op de helling. Omwille van het bovenstaande kan er geen geloof worden gehecht aan uw voorgehouden werk voor het polio vaccinatieprogramma. Aangezien u uw persoonlijke vrees voor vervolging ten aanzien van de Taliban baseert op dat werk (CGVS, p. 9), schijnt dat reeds bijzonder negatief af op de geloofwaardigheid van uw verklaarde asielmotieven.

Voorts slagen ook uw verklaringen over de vervolgingsfeiten ten aanzien van u en uw zus, omwille van jullie werk, er allerminst in te overtuigen. Daarbij dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat uw verklaringen daarover op het CGVS en uw eerdere verklaringen op de DVZ allerminst te verzoenen zijn, wat de geloofwaardigheid van uw asielaas reeds sterk op de helling zet. Zo verklaarde u op de DVZ dat uw zus ongeveer vijf dagen voor na de machtsovername, in augustus 2021 (zie administratief dossier, blauwe map, document 3), werd gedood door de Taliban (CGVS Vragenlijst, vraag 5). Op het CGVS echter stelt u dat uw zus een maand en elf dagen na de eerste dreigbrief, die in februari 2021 kwam (CGVS, p. 15), werd gedood (CGVS, p. 15). Dat betekent dat uw zus in maart of april 2021 omkwam. Geconfronteerd met die tegenstrijdigheid tussen de DVZ en het CGVS, ontkent u uw eerdere verklaring op de DVZ en zegt u dat u toen had gezegd dat ze in maart 2021 werd gedood (CGVS, p. 15). U had bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS echter bevestigd dat uw verklaringen na uw interview op de DVZ werden voorgelezen in het Dari (CGVS, 3), dat alles in dat interview klopte en dat u geen opmerkingen had (CGVS, p. 3). Daarmee geconfronteerd stelt u dat ze op de DVZ misschien een fout hebben gemaakt en houdt u vol dat uw zus in maart 2021 werd gedood (CGVS, p. 15). Het loutere ontkennen van vorige verklaringen kan echter geen verschoning bieden voor die tegenstrijdigheid in uw asielaas. Bij het bovenstaande dient eveneens opgemerkt te worden dat u verklaart dat uw dorp Zerani en het district Surkhord, net als de hele provincie Nangarhar, een dag voor de val van Kabul in handen van de Taliban vielen (CGVS, p. 6). Zo kan ook onduidelijkheid over het precieze tijdstip van wat u de "machtsovername" noemde op de DVZ, niet aan de basis liggen van de tegenstrijdigheid in uw verklaringen tussen de DVZ en het CGVS. Verder verklaart u op het CGVS dat de Taliban u ook brieven stuurden (CGVS, p. 9), hoewel u daarover in het geheel niet sprak op de DVZ (CGVS Vragenlijst, vraag 5). Geconfronteerd met het feit dat u op de DVZ nog niets over die dreigbrieven had verteld, stelt u dat ze u daar geen vragen over hebben gesteld (CGVS, p. 16). Toch mag het sterk verbazen dat u niets over die dreigbrieven vertelde, aangezien u op de DVZ uitdrukkelijk werd gevraagd om een overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot uw vlucht uit uw land van herkomst en ook nog uitdrukkelijk gevraagd werd hoe u kwam te weten kwam dat de Taliban u beschuldigden van spionage (CGVS Vragenlijst, vraag 5). Bovendien verklaarde u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u bij de DVZ alle redenen en incidenten had besproken die uw terugkeer naar Afghanistan verhinderden (CGVS, p. 3). Op de vraag hoe u te weten kwam dat de Taliban u beschuldigden van spionage, antwoordde u destijds bij de DVZ dat er geen andere reden is om uw zus te vermoorden (CGVS Vragenlijst, vraag 5). U verwijst daar echter niet naar de dreigbrief die u en uw zus een maand en elf dagen voor de dood van uw zus kregen (CGVS, p. 9), waarin de Taliban zeiden dat ze u en uw zus beschuldigen van spionage omwille van jullie werk en dat ze jullie daarvoor zullen doden als jullie voortwerken (zie administratief dossier, groene map, document 7). Sterker nog, in de tweede dreigbrief zeggen de Taliban expliciet dat uw zus werd gedood omwille van haar werk voor het vaccinatieprogramma (zie administratief dossier, groene map, document 8). Zo kan er verwacht worden dat u die dreigbrieven had opgeworpen wanneer u expliciet werd gevraagd hoe u wist dat de Taliban u en uw zus beschuldigden van spionage. Geconfronteerd met uw nalatigheid om op dat moment die dreigbrieven op te werpen, ontkent u dat ze u die vraag hebben gesteld (CGVS, p. 17). Ook in dit geval kan het loutere ontkennen van eerdere verklaringen, of van vragen die uitdrukkelijk werden opgenomen in het verslag van de "Vragenlijst CGVS" op de DVZ (CGVS Vragenlijst), allerminst verschoning bieden voor uw nalatigheid om die dreigbrieven te vermelden. Ook zo wordt de

geloofwaardigheid van uw verklaringen over vervolgingsfeiten ten aanzien van u ondergraven. Voorts ontkent u op het CGVS dat de Taliban ooit naar uw huis zijn gekomen om u daar te zoeken (CGVS, p. 17) en stelt u dat u niet weet of uw familie na uw vertrek nog problemen heeft gehad (CGVS, p. 7 en 9-10). U verklaart daarover dat ze zelf zeiden van niet, maar dat u niet zeker bent (CGVS, p. 9-10). Op de DVZ had u echter verklaard dat de Taliban ongeveer zes à zeven dagen na de dood van uw zus naar uw ouderlijk huis kwamen om u te zoeken (CGVS Vragenlijst, vraag 5) en dat ze na uw vertrek nog regelmatig naar uw ouderlijk huis kwamen om te vragen waar u bent (CGVS Vragenlijst, vraag 5). Geconfronteerd met beide elementen, ontkent u telkens dat u dat op de DVZ hebt gezegd (CGVS, p. 17). Wederom kan het loutere ontkennen van eerder gedane verklaringen geen verschoning bieden voor de tegenstrijdigheden in uw asielrelaas. De bovenstaande grove tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen op de DVZ en het CGVS over vervolgingsfeiten ten aanzien van u of uw familie, voor of na uw vertrek, ondergraven de geloofwaardigheid van uw asielrelaas eveneens.

De geloofwaardigheid van vervolgingsfeiten voor uw vertrek, ten gevolge van uw voorgehouden werk in het poliovaccinatieprogramma (CGVS, p. 9), wordt echter eveneens ondermijnd door onaannemelijkheden in uw verklaringen op het CGVS zelf. Zo legt u bijzonder onaannemelijke verklaringen af over uw reactie op de bedreigingen van de Taliban aan uw adres. De datum van de eerste dreigbrief van de Taliban is 5 Rajab 1442 (i.e. 17 februari 2021; zie administratief dossier, blauwe map, datumomzetting 1). U stelt dat u tot twee à drie weken voor de machtsovername bleef werken voor het vaccinatieprogramma (CGVS, p. 15), waarmee u inging tegen de eis van de Taliban om te stoppen met uw werk, zoals ze kenbaar maakten in de eerste dreigbrief (zie administratief dossier, groene map, document 7). U verklaart eveneens dat u na het ontvangen van de eerste dreigbrief geen voorzorgsmaatregelen nam (CGVS, p. 14-15) en zegt zelfs dat u de eerste dreigbrief van de Taliban niet serieus nam (CGVS, p. 13). Niet alleen ondergraven die verklaringen over uw weinig gealarmeerde reactie op die bedreiging door de Taliban uw profiel als voormalig medewerker voor het poliovaccinatieprogramma alleen maar meer, gelet op bovenstaande argumentatie in verband met de mogelijke risico's verbonden aan het werk van vaccinatiemedewerkers in Afghanistan (zie boven). Tegelijkertijd zetten ze ook de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vervolgingsfeiten op de helling. Er staat in de eerste brief van de Taliban immers dat u op straffe van de dood moet stoppen met uw werk (zie administratief dossier, groene map, document 7), wat het bijzonder onaannemelijk maakt dat u een dergelijke brief van de Taliban niet serieus neemt. Daarnaast is het bijzonder onaannemelijk dat de Taliban nooit iets tegen u ondernamen sinds de eerste dreigbrief, die reeds in februari 2021 kwam (CGVS, p. 15), terwijl u pas vijf à zes dagen na de machtsovername door de Taliban op 15 augustus 2021 (zie administratief dossier, blauwe map, Council on Foreign Relations artikel) bent vertrokken (CGVS, p. 15). Dat wil zeggen dat de Taliban nog ongeveer zes maanden de tijd hadden om iets tegen u te ondernemen, waar ze volgens uw verklaringen alle mogelijkheid toe hadden. U verklaart immers dat u al die tijd in uw dorp Zerani bleef wonen (CGVS, p. 5), ook na de dood van uw zus en het ontvangen van de tweede dreigbrief (CGVS, p. 15), en dat u pas op de dag van de val naar uw neef ging (CGVS, p. 17). U zegt dat u naar uw neef ging omdat de Taliban wisten waar u woonde (CGVS, p. 17). Dat doet reeds de vraag rijzen om welke reden de Taliban nooit naar uw huis zijn gekomen sinds de eerste dreigbrief. Volgens uw verklaringen konden de Taliban immers in uw dorp komen en hadden ze er hun doelwitten (CGVS, p. 8-9), hoewel u zelf niet wist wie er precies bij de Taliban zat (CGVS, p. 9). Op de DVZ had u ook onmiskenbaar gezegd dat er in uw dorp zowel leden van de Taliban als van de overheid woonden (CGVS Vragenlijst, vraag 5). De Taliban hadden dus duidelijk de kans u in Zerani te vinden, indien ze u daadwerkelijk viseerden. Daarenboven stelt u dat u ongeveer acht tot tien keer ging werken als vaccinator in Gawchak (CGVS, p. 13-14), een dorp op een half uur wandelen van uw dorp Zerani (CGVS, p. 8). Ook na het ontvangen van de dreigbrieven ging u nog in Gawchak werken, telkens voor drie dagen op rij (CGVS, p. 14). Over die plaats Gawchak had u eerder echter verklaard dat de Taliban daar hun huizen hadden (CGVS, p. 8). Zo hadden de Taliban niet alleen in uw eigen dorp Zerani, maar eveneens in het naburige dorp Gawchak de mogelijkheid om u te vinden. Gevraagd om welke reden de Taliban nooit iets tegen u ondernomen hebben wanneer u wel telkens naar Gawchak ging om er vaccins toe te dienen, stelt u dat u er bleef werken omdat u niet wist wie daar de Taliban waren (CGVS, p. 14). U stelt dat u pas wist wie ze waren van zodra u over een aanval van de overheid op Gawchak een maand voor de machtsovername (CGVS, p. 8) hoorde op de televisie (CGVS, p. 14). Het feit dat u toen zelf nog niet wist dat er daar Taliban waren, betekent natuurlijk niet dat de Taliban, die er woonden en u destijds al viseerden, dan niets tegen u kunnen ondernemen. Zo volstaat die verklaring allerminst als verschoning voor de onaannemelijkheid voor het uitblijven van concrete acties van de Taliban en blijft het bijzonder onaannemelijk dat de Taliban dermate aarzelend zouden optreden indien ze u daadwerkelijk zouden viseren. Zodoende wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondergraven.

De documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Uw taskara kan slechts een indicatie geven over uw nationaliteit, herkomst en identiteit (zie administratief dossier,

groene map, documenten 1-2). Zoals hierboven reeds besproken ondergraaft het certificaat in verband met uw werk voor het vaccinatieprogramma (zie administratief dossier, groene map, document 3) uw profiel als poliovaccinator eerder dan het te ondersteunen. Wat de dood van uw zus betreft legt u een overlijdensakte en verzoekschriften in verband met haar dood voor (zie administratief dossier, groene map, documenten 4-6). In die documenten wordt bevestigd dat uw zus werd gedood door de Taliban en dat zij vaccinator. Dergelijke documenten zijn echter gebaseerd op uw eigen verklaringen, waardoor die geen zicht kunnen bieden op de werkelijke omstandigheden van de dood van uw zus. Hierover moet opgemerkt worden dat in deze documenten geenszins wordt aangegeven dat u zelf ook als vaccinator werkte of dat er ook in uw hoofde op deze basis een nood aan internationale bescherming zou bestaan. Over het verzoekschrift dat u voorlegt, moet daaromtrent nog benadrukt worden dat u daarin uitdrukkelijk zelf aangeeft dat ook u werkte als vaccinator en bedreigd werd en dat u daarom hulp van de Afghaanse autoriteiten vraagt. Gezien dit louter gebaseerd blijkt op uw eigen verklaringen, is ook dit niet afdoende om uw verklaringen omtrent uw profiel of daaraan gerelateerde vluchtrelaas te ondersteunen. Het is bovendien uiterst frappant dat ondanks deze uitdrukkelijke vraag van u, in het document door bepaalde prominente figuren zoals dorpsouderen, enkel bevestigd wordt dat uw zus gedood werd door de Taliban. Er wordt verder geen enkele vermelding gemaakt over haar functie als vaccinator of de reden van haar dood, noch over uw beweerde profiel en daaraan gerelateerde vluchtmotieven. Over de door u voorgelegde dreigbrieven (zie administratief dossier, groene map, documenten 7-8) dient te worden opgemerkt dat het laattijdige opwerpen ervan en uw onaannemelijke verklaringen erover, de geloofwaardigheid ervan reeds ernstig hebben aangetast, zoals hierboven reeds besproken. Documenten kunnen uw verklaringen bovendien pas ondersteunen wanneer deze geloofwaardig bevonden worden en in lijn liggen met de beschikbare informatie, wat niet het geval is. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven afgegeven door de Taliban die toen nog een gewapende verzetsgroep waren en geen officiële actor, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het

reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79

slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEDD registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn

persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de

Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M' Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M' Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu)

publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu I_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke

impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen

en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). Ook wijst verzoeker op een schending van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het redelijkheid- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Vooreerst geeft verzoeker aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht hij deze te weerleggen.

Vervolgens zet hij op theoretische wijze zijn vrees voor vervolging omwille van een verwestering uiteen. Hij bespreekt hierbij de nood aan een toekomstig onderzoek, het voordeel van de twijfel en de erkenning van de vluchtelingenstatus.

Voorts bespreekt hij op omvattende wijze de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus waarbij hij de economische crisis en hongersnood, de veiligheidssituatie en de terugkeer naar Afghanistan benadrukt.

Doorheen zijn verzoekschrift citeert verzoeker fragmenten uit en verwijst hij naar algemene landeninformatie, persartikels, academische literatuur, de notities van zijn persoonlijk onderhoud, rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese unie (hierna: HvJ), rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) en 's Raads rechtspraak.

2.2. Stukken

2.2.1. Op 25 januari 2024 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- EUAA, "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023;
- EUAA, "Afghanistan-Country Focus" van december 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023.

2.2.2. Verzoeker brengt op 26 januari 2024 aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan volgende documenten worden toegevoegd:

- een screenshot van een onduidelijk, onleesbaar en wazig beeld;
- zijn arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid van 2 januari 2023;
- zijn certificaat van 5 oktober 2022 van "Streetwise" voor de cursus "*Connected Leadership-building strong personal and professional networks*".

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zinnig is om zich tegen die

beslissing te verwerpen met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omdat hij verdacht wordt van spionage omwille van zijn vrijwillige werkzaamheden als polio-vaccinator.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de daaraan gekoppelde vervolgingsproblemen met de taliban.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het grotendeels volharden in zijn verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

2.3.4.2. Vooreerst wordt er in de bestreden beslissing terdege gemotiveerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden profiel van polio-vaccinator:

“Hoewel u enkele feitelijkheden over het verloop van een campagne, het vaccin en de doelgroep weet te bieden (CGVS, p. 10), vertonen uw verklaringen niet het specifieke en diepgaande karakter die hen geloofwaardigheid zou verschaffen. Zo verklaart u dat u steeds in een team van drie personen werkte: “twee vrijwilligers en een social [sic]” (CGVS, p. 10). Wanneer u echter gevraagd wordt om welke reden er steeds een social bij aanwezig moest zijn, kan u niet overtuigen. U antwoordt dat het de job van de social was om aan te kloppen en informatie over het vaccin te geven (CGVS, p. 12). Gevraagd om welke reden u als vaccinator dat zelf niet kon doen, zegt u dat u het niet weet: “Maar dat is hoe de ploegen gemaakt waren, ik weet niet waarom” (CGVS, p. 12). Verder stelt u dat het vaccin zowel tegen polio als tegen de microbe “fangis [sic]” beschermt (CGVS, p. 11), maar u weet niet wat die microbe precies is, hoewel u wel toegeeft dat u er lessen over kreeg (CGVS, p. 11). Gevraagd wat de naam was van het vaccin, komt u dan weer niet verder dan: “polio” (CGVS, p. 11). Wanneer u daarop wordt gevraagd of het vaccin een specifieke naam had, stelt u: “ik weet het niet, we noemden het polio vaccinatie” (CGVS, p. 11). Ook die vage, weinig specifieke verklaringen weten niet te overtuigen over uw verklaring dat u vanaf 2019 maandelijks deelnam aan vaccinatiecampagnes van vier dagen (CGVS, p. 10), waarbij u telkens eerst een dag opleiding kreeg (CGVS, p. 10).

Daarnaast legt u bijzonder onaannemelijke verklaringen af over de eventuele risico's verbonden aan het werk van polio vaccinatoren in Afghanistan. Zo stelt u wel dat er mensen het vaccin weigerden omdat het haram zou zijn (CGVS, p. 11-12), maar geeft u er allerm minst blijk van dat u of uw werkgever zich terdege bewust waren van enige risico's verbonden aan uw werk. Zo nam u geen voorzorgsmaatregelen tijdens het werk (CGVS, p. 13) en u besprak de risico's in verband met uw werk ook nooit met uw zus (CGVS, p. 13), die ook vaccinator was (CGVS, p. 12). Gevraagd of u tijdens een training ooit op de hoogte werd gebracht van eventuele risico's verbonden aan dat werk, stelt u van niet en zegt u dat uw baas misschien over die risico's op de hoogte was, maar dat ze jullie nooit iets hebben verteld (CGVS, p. 13). U stelt bovendien dat u nooit nieuws hoorde over polio vaccinatoren in Afghanistan die problemen kenden omwille van hun werk en stelt merkwaardig genoeg: “de eerste keer gebeurde zoiets met ons” (CGVS, p. 13). Die verklaringen doen de wenkbrauwen echter fronsen. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt immers dat de Taliban reeds in de periode voor de dood van uw zus de toegang weigerden aan gezondheidsmedewerkers, dat in Nangarhar reeds een centrum voor polio vaccinatie in brand werd gestoken door militanten, dat ook in Nangarhar in het verleden reeds polio vaccinatoren verdwenen en dat vaccinatiecampagnes door zowel Daesh als de Taliban werden tegengehouden en negatief gepercipieerd werden omdat zij ervan overtuigd waren dat vaccinatoren door het Westen en de Afghaanse overheid gebruikt werden als spionnen (zie administratief dossier, blauwe map, documenten 5-9).”

Verzoeker repliceert dat verweerder zijn woorden hier een beetje verdraaid heeft. Hij stelt dat hij namelijk wel wist uit te leggen waarom er altijd een social bij hun team van drie was, het was namelijk de verantwoordelijkheid van deze social om bij de huizen aan te kloppen en informatie te verstrekken over vaccinatie, zodat de bewoners vanzelfsprekend op de hoogte worden gebracht van de campagne en wat ze kunnen verwachten als ze de deur opendoen. Verzoeker vervolgt dat deze social verplicht was aanwezig te zijn omdat dit nu eenmaal de opstelling was van deze ploegen. Hij meent dat verweerder een te verre en uitgebreide uitleg zoekt voor een vraag die in principe correct beantwoord is. Verder betoogt verzoeker dat het ook absurd is dat verweerder hem afkeurt op het feit dat hij dit vaccin altijd gewoon 'poliovaccin' noemde. Hij meent dat uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud het zeer duidelijk is dat hier simpelweg geen andere naam voor gebruikt werd. Verzoeker benadrukt dat moet worden opgemerkt dat verweerder hem niet specifiek vroeg tegen welke ziekten het vaccin bescherming bood, dus dat het incorrect is dat verweerder deze stelling gebruikt in bovenstaand argument. Hij betoogt dat verder tijdens het persoonlijk onderhoud deze vraag wel aan bod komt, wat aantoont dat de hij goed weet waarvoor het vaccin dient. Wat betreft het 'gebrek' aan kennis over de vaccinatiecampagnes betoogt verzoeker dat hij toch een redelijke uitleg heeft gegeven op de vraag naar zijn werk als vaccinator. Hij meent dat indien verweerder dit onvoldoende informatie acht hij had moeten doorvragen naar meer details. Verzoeker stelt dat het onredelijk is hem hiervoor af te keuren. Inzake het ontkennen van algemene kennis over de situatie van polio-vaccinatoren in Afghanistan, repliceert verzoeker dat het feit dat verweerder over informatie beschikt waaruit blijkt dat gezondheidsmedewerkers, inclusief polio-vaccinatoren, doelwitten waren voor extremistische groeperingen in Afghanistan, er niet meteen op wijst dat hij hier ook van op de hoogte was. Hij stelt dat hij meermaals benadrukt heeft dat hij nooit iets gezien of gehoord had over een moord op een vaccinator door de taliban. Verzoeker beklemtoont dat hij gedurende zijn training hier ook nooit over werd ingelicht, wat bewust kan geweest zijn om geen angst te zaaien en toch vaccinaties te kunnen uitvoeren. Verzoeker besluit dat verweerdere argument niet kan worden aanvaard aangezien het gesimplificeerd en verdraaid is.

Verzoeker kan met dergelijk betoog zijn weinig diepgaande en gebrekkige verklaringen geenszins verschonen. Immers volhardt hij louter in zijn verklaringen en bekritiseert hij verweerdere gevolgtrekkingen en pertinente weigeringsmotieven zonder dienstige elementen bij te brengen die hier een ander licht op kunnen werpen. De Raad benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die nauwkeurige en doorleefde verklaringen aflegt over zaken die de kern uitmaken van zijn vrees, in casu zijn werkzaamheden als polio-vaccinator waaronder de werking van het team, het vaccin en de naam ervan alsook aangaande de risico's verbonden aan deze werkzaamheden, te meer verzoeker deze beweerde werkzaamheden sinds 2019 vier dagen per maand verrichtte (persoonlijk onderhoud van 4 september 2023, p. 10). Daarenboven stipt de Raad aan dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud wel degelijk blijkt dat verweerder omstandige vragen heeft gesteld aangaande zijn werkzaamheden als vaccinator die verzoeker toelieten op een gedetailleerde, doorleefde en nauwkeurige wijze verklaringen hierover af te leggen (persoonlijk onderhoud, p. 10-12).

Vervolgens oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden aangaande verzoekers neergelegde certificaat van polio-vaccinator:

“Ter staving van uw werk als poliovaccinator legt u bovendien een certificaat in verband met uw werk voor het vaccinatieprogramma neer (zie administratief dossier, groene map, document 3). De inhoud van dat document komt echter niet overeen met uw verklaringen over uw job, wat de geloofwaardigheid van uw verklaarde werk en de waarachtigheid van dit document verder op de helling zetten doet. Op het certificaat dat u voorlegt staat er te lezen dat u van 14 februari 2019 tot 31 maart 2021 hebt gewerkt als supervisor (zie administratief dossier, groene map, document 3). U verklaarde zelf slechts dat u “vaccinator” was (CGVS, p. 9) en wanneer u wordt gevraagd alle informatie over uw werk te geven, vermeldt u op geen moment dat u ook andere functies vervulde, laat staan dat u zei supervisor te zijn geweest (CGVS, p. 10). Wanneer u later wordt gevraagd wat de precieze naam van uw functie was, antwoordt u slechts: “poliovaccinatie” (CGVS, p. 16) en laat u het wederom na te vermelden dat u supervisor zou zijn geweest. Wanneer u daarop wordt gevraagd of u ooit als supervisor werkte, zegt u dat u dat “een paar dagen” bent geweest (CGVS, p. 16), maar u weet niet meer wanneer dat was – ook niet ongeveer (CGVS, p. 16). Uit de informatie op het certificaat blijkt echter dat u bijna twee jaar als supervisor werkte, wat volkomen tegenstrijdig is aan uw verklaring dat u “lang geleden” en “een paar dagen” als supervisor werkte (CGVS, p. 16). Bovendien stelt u dat u dat bewuste certificaat in 2019 kreeg omdat u goed had gewerkt (CGVS, p. 16), terwijl op het document zelf staat dat u er tot 2021 hebt gewerkt. Zodoende druist ook die verklaring in tegen de inhoud van het door u voorgelegde document ter staving van uw werk. Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en de inhoud van het certificaat, verklaart u dat u dat certificaat niet persoonlijk hebt gekregen en dat u bezig was met

de dood van uw zus wanneer iemand anders dat certificaat aan u gaf (CGVS, p. 16). Die verklaring, die de wenkbrauwen doet fronsen, kan geen verschoning bieden aangezien u eerder had verklaard dat u het document in 2019 had gekregen (CGVS, p. 16), terwijl uw zus pas in 2021 is gedood (CGVS, p. 15). Documenten kunnen uw verklaringen bovendien pas ondersteunen wanneer deze geloofwaardig bevonden worden en in lijn liggen met de beschikbare informatie. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. De tegenstrijdigheden tussen uw eigen verklaringen over uw werk en het door u voorgelegde document ter staving van uw werk, zetten de geloofwaardigheid van uw werk als polio vaccinator verder op de helling. Omwille van het bovenstaande kan er geen geloof worden gehecht aan uw voorgehouden werk voor het polio vaccinatieprogramma. Aangezien u uw persoonlijke vrees voor vervolging ten aanzien van de Taliban baseert op dat werk (CGVS, p. 9), schijnt dat reeds bijzonder negatief af op de geloofwaardigheid van uw verklaarde asielmotieven."

Verzoeker repliceert dat er verwarring kan ontstaan zijn door de benaming van functies binnen een vaccinatieprogramma. Hij betoogt dat hij misschien in de veronderstelling was dat "vaccinator" en "supervisor" vergelijkbare taken omvatten. Verzoeker stelt dat er taal- of culturele verschillen kunnen zijn die hebben geleid tot een gebrekkige communicatie over de exacte functiebenaming.

Voorts betoogt verzoeker dat hij heeft aangegeven dat hij bezig was met de dood van zijn zus toen hij het certificaat ontving en het onder dergelijke traumatische omstandigheden moeilijk kan zijn om de details van wanneer en hoe het certificaat is verkregen nauwkeurig te herinneren laat staan te controleren. Verzoeker betoogt vervolgens dat hij internationale bescherming heeft aangevraagd op basis van zijn werk als polio-vaccinator en zijn angst voor vervolging door de taliban. Hij betoogt dat de inconsistenties in zijn verklaringen over zijn werkzaamheden geen invloed hebben op zijn persoonlijke vrees voor vervolging, omdat die gebaseerd is op het werk zelf en de mogelijke risico's die eraan verbonden zijn. Verzoeker benadrukt dat zijn vluchtmotieven geloofwaardig blijven, zelfs als er onduidelikheden zijn over zijn exacte functie. Verzoeker vervolgt dat documenten moeten worden beoordeeld in de context van de gehele aanvraag en de beschikbare informatie. Hij betoogt dat hoewel het certificaat mogelijk tegenstrijdigheden vertoont, het als ondersteunend bewijs moet worden beschouwd. Hij stelt dat hij nog andere redenen aangevoerd heeft om te vrezen voor zijn veiligheid, en deze moeten worden meegenomen bij de evaluatie van zijn vluchtrelaas. Verzoeker besluit dat het argument dat zijn geloofwaardigheid verder ondermijnd wordt op basis van het certificaat en de functietitel kan worden betwist op basis van de genoemde redenen. Hij beklemtoont dat de inconsistenties kunnen worden verklaard door verschillende factoren en zijn vluchtmotieven overeind blijven staan. Hij benadrukt dat verweerders argument niet kan worden aanvaard aangezien het onredelijk is.

Verzoekers betoog kan allerm minst overtuigen daar hij geenszins valabele elementen bijbrengt die bovenstaande terechte bevindingen kunnen ontkrachten. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die consistente, eenduidige verklaringen aflegt over kernelementen van zijn vrees, in casu zijn functie en werkzaamheden in het kader van polio vaccinatie en de in dit verband verkregen documenten.

Daarnaast wijst de Raad er nog op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud over zijn vriend die hem gemotiveerd had vaccinator te worden, verklaarde dat die een hogere functie had en wanneer verweerder hem vroeg naar welke functie verzoeker verklaarde dat hij een supervisor was (persoonlijk onderhoud van 4 september 2023, p. 10). Uit dergelijke verklaringen kan worden aangenomen dat verzoeker wel degelijk het verschil tussen een vaccinator en supervisor kende. Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoeker bij afloop van het persoonlijk onderhoud verklaarde de tolk en de vragen van verweerder goed begrepen te hebben en geen opmerkingen meer te hebben (persoonlijk onderhoud, p. 17). Verzoekers argument inzake gebrekkige communicatie en taalverschillen is bijgevolg niet afdoende om zijn tegenstrijdige verklaringen te verschonen.

Verder wijst de Raad erop dat de traumatische omstandigheden van de dood van zijn zus waarin verzoeker het certificaat zou ontvangen hebben, zijn tegenstrijdige verklaringen over zijn functie niet kunnen verschonen. De Raad stipt hierbij aan dat de traumatische omstandigheden van de dood van zijn zus er niet aan in de weg staan dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt mag worden verwacht dat hij zeker de essentiële elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan

de asielpcedure. Het loutere feit dat hij het certificaat zou hebben ontvangen gedurende de traumatische omstandigheden van de dood van zijn zus kan niet verschonen dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de elementen die essentieel zijn in zijn vluchtrelaas en de kern uitmaken van zijn vrees, in casu zijn functie bij de poliovaccinaties en het tijds kader van het behaalde certificaat.

Voorts benadrukt de Raad dat documenten eveneens worden meegenomen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Deze documenten moeten worden meegewogen in samenhang met de verklaringen van verzoekende partijen.

In casu wordt verzoekers profiel als polio-vaccinator ongeloofwaardig bevonden zoals blijkt uit de in de bestreden beslissing weergegeven motieven aangaande verzoekers gebrekkige, weinig diepgaande en zelfs incoherente verklaringen.

Aangaande het certificaat wordt bovendien aangestipt dat de commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, de voorgelegde stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten, quod in casu gelet op de motieven aangaande corruptie en vervalsing van documenten in Afghanistan die verzoeker geenszins weerlegt (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714).

Voorts wordt in de bestreden beslissing op omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekers verklaringen over de vervolgingsfeiten ten aanzien van hemzelf en zijn zus omwille van hun werkzaamheden allerminst overtuigen:

“Daarbij dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat uw verklaringen daarover op het CGVS en uw eerdere verklaringen op de DVZ allerminst te verzoenen zijn, wat de geloofwaardigheid van uw asielprelaas reeds sterk op de helling zet. Zo verklaarde u op de DVZ dat uw zus ongeveer vijf dagen voor na de machtsovername, in augustus 2021 (zie administratief dossier, blauwe map, document 3), werd gedood door de Taliban (CGVS Vragenlijst, vraag 5). Op het CGVS echter stelt u dat uw zus een maand en elf dagen na de eerste dreigbrief, die in februari 2021 kwam (CGVS, p. 15), werd gedood (CGVS, p. 15). Dat betekent dat uw zus in maart of april 2021 omkwam. Geconfronteerd met die tegenstrijdigheid tussen de DVZ en het CGVS, ontkent u uw eerdere verklaring op de DVZ en zegt u dat u toen had gezegd dat ze in maart 2021 werd gedood (CGVS, p. 15). U had bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS echter bevestigd dat uw verklaringen na uw interview op de DVZ werden voorgelezen in het Dari (CGVS, 3), dat alles in dat interview klopte en dat u geen opmerkingen had (CGVS, p. 3). Daarmee geconfronteerd stelt u dat ze op de DVZ misschien een fout hebben gemaakt en houdt u vol dat uw zus in maart 2021 werd gedood (CGVS, p. 15). Het loutere ontkennen van vorige verklaringen kan echter geen verschoning bieden voor die tegenstrijdigheid in uw asielprelaas. Bij het bovenstaande dient eveneens opgemerkt te worden dat u verklaart dat uw dorp Zerani en het district Surkhord, net als de hele provincie Nangarhar, een dag voor de val van Kabul in handen van de Taliban vielen (CGVS, p. 6). Zo kan ook onduidelijkheid over het precieze tijdstip van wat u de “machtsovername” noemde op de DVZ, niet aan de basis liggen van de tegenstrijdigheid in uw verklaringen tussen de DVZ en het CGVS. Verder verklaart u op het CGVS dat de Taliban u ook brieven stuurden (CGVS, p. 9), hoewel u daarover in het geheel niet sprak op de DVZ (CGVS Vragenlijst, vraag 5). Geconfronteerd met het feit dat u op de DVZ nog niets over die dreigbrieven had verteld, stelt u dat ze u daar geen vragen over hebben gesteld (CGVS, p. 16). Toch mag het sterk verbazen dat u niets over die dreigbrieven vertelde, aangezien u op de DVZ uitdrukkelijk werd gevraagd om een overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot uw vlucht uit uw land van herkomst en ook nog uitdrukkelijk gevraagd werd hoe u kwam te weten kwam dat de Taliban u beschuldigden van spionage (CGVS Vragenlijst, vraag 5). Bovendien verklaarde u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u bij de DVZ alle redenen en incidenten had besproken die uw terugkeer naar Afghanistan verhinderden (CGVS, p. 3). Op de vraag hoe u te weten kwam dat de Taliban u beschuldigden van spionage, antwoordde u destijds bij de DVZ dat er geen andere reden is om uw zus te vermoorden (CGVS Vragenlijst, vraag 5). U verwijst daar echter niet naar de dreigbrief die u en uw zus een maand en elf dagen voor de dood van uw zus kregen (CGVS, p. 9), waarin de Taliban zeiden dat ze u en uw zus beschuldigen van spionage omwille van jullie werk en dat ze jullie daarvoor zullen doden als jullie voortwerken (zie administratief dossier, groene map, document 7). Sterker nog, in de tweede dreigbrief zeggen de Taliban expliciet dat uw zus werd gedood omwille van haar werk voor het vaccinatieprogramma (zie administratief dossier, groene map, document 8). Zo kan er verwacht worden dat u die dreigbrieven had opgeworpen wanneer u expliciet werd gevraagd hoe u wist dat de Taliban u en uw zus beschuldigden van spionage. Geconfronteerd met uw nalatigheid om op dat moment die dreigbrieven op te werpen, ontkent u dat ze u die vraag hebben gesteld (CGVS, p. 17). Ook in dit geval

kan het loutere ontkennen van eerdere verklaringen, of van vragen die uitdrukkelijk werden opgenomen in het verslag van de "Vragenlijst CGVS" op de DVZ (CGVS Vragenlijst), allerm minst verschoning bieden voor uw nalatigheid om die dreigbrieven te vermelden. Ook zo wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over vervolgingsfeiten ten aanzien van u ondergraven. Voorts ontkent u op het CGVS dat de Taliban ooit naar uw huis zijn gekomen om u daar te zoeken (CGVS, p. 17) en stelt u dat u niet weet of uw familie na uw vertrek nog problemen heeft gehad (CGVS, p. 7 en 9-10). U verklaart daarover dat ze zelf zeiden van niet, maar dat u niet zeker bent (CGVS, p. 9-10). Op de DVZ had u echter verklaard dat de Taliban ongeveer zes à zeven dagen na de dood van uw zus naar uw ouderlijk huis kwamen om u te zoeken (CGVS Vragenlijst, vraag 5) en dat ze na uw vertrek nog regelmatig naar uw ouderlijk huis kwamen om te vragen waar u bent (CGVS Vragenlijst, vraag 5). Geconfronteerd met beide elementen, ontkent u telkens dat u dat op de DVZ hebt gezegd (CGVS, p. 17). Wederom kan het loutere ontkennen van eerder gedane verklaringen geen verschoning bieden voor de tegenstrijdigheden in uw asielrelaas. De bovenstaande grove tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen op de DVZ en het CGVS over vervolgingsfeiten ten aanzien van u of uw familie, voor of na uw vertrek, ondergraven de geloofwaardigheid van uw asielrelaas eveneens."

Verzoeker stelt dat hij meermaals herhaald heeft wanneer zijn zus is vermoord en het mogelijk is dat er een miscommunicatie of misinterpretatie heeft plaatsgevonden want hij heeft geen enkele reden om te liegen over de dood van zijn zus. Hij benadrukt dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud meermaals stelde dat zijn zus de derde maand van 2021 vermoord is. Hij benadrukt dat bovendien haar overlijdensakte ook toegevoegd werd aan het document. Voorts betoogt verzoeker dat hij duidelijk heeft verklaard dat elke provincie apart viel, waardoor de term 'machtsovername' te eng wordt. Hij meent dat zijn provincie namelijk eerder is gevallen dan de hoofdstad en dit details zijn waarop verweerder duidelijk onvoldoende heeft gelet bij het beoordelen van zijn vluchtrelaas. Verder stelt verzoeker dat hij bij zijn verklaring blijft dat hij zich niet herinnert dat er vragen werden gesteld over dreigbrieven. Hij meent dat er werd gevraagd om welke reden dat hij van Afghanistan naar België was gekomen, wat hij dan ook heeft uitgelegd. Verzoeker beklemtoont dat de reden niet is dat hij dreigbrieven kreeg, maar dat zijn leven in gevaar is. Tot slot besluit verzoeker dat hij bij zijn verklaring blijft dat de Taliban nooit naar zijn huis zijn gekomen om hem te zoeken. Verzoeker betoogt dat verweerders argument niet kan worden aanvaard aangezien het onredelijk is.

Verzoeker kan allerm minst zijn meerdere tegenstrijdige verklaringen verschonen, immers volhardt hij louter in één versie van zijn verklaringen waarmee hij bovenstaande correcte bevindingen omtrent zijn verschillende inconsistenties niet kan ombuigen.

De Raad benadrukt vooreerst dat het feit dat het interview bij de DVZ korter en in andere omstandigheden verloopt dan dat op het CGVS, niets afdoet aan de verwachting dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek aanbrengt. Hij dient dit zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij voldoende nauwkeurige en consistente verklaringen aflegt over de omstandigheden en redenen van de voorgehouden vervolgingsproblemen.

Verzoeker meent dat sommige vragen hem niet werden gesteld bij de DVZ of hij deze anders heeft vermeld doch verklaarde hij op het CGVS, alwaar hij de bijstand van een advocaat genoot, dat zijn gehoor bij de DVZ goed verliep, hij de tolk goed begreep, er alle redenen heeft kunnen weergeven en stelde uitdrukkelijk hierover geen opmerkingen te hebben (persoonlijk onderhoud van 4 september 2023, p. 3). Bovendien wordt het gehoorverslag op de DVZ, die verzoeker werd voorgelezen in het Dari, opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Het geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Verzoeker bekritiseert het gehoor bij de DVZ maar kan hiermee zijn uitdrukkelijke verklaringen niet in een ander daglicht stellen daar hij stelde dat het interview bij de DVZ kort maar goed was verlopen zonder hierbij correcties aan te brengen.

Daarenboven wijst de Raad erop dat volgens verzoekers verklaringen Nangarhar slechts een dag eerder viel dan Kaboel en dit bijgevolg geen afdoende verklaring biedt voor zijn tegenstrijdige verklaringen omtrent de periode van het overlijden van zijn zus, waarmee ook verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden in zijn bestreden beslissing (persoonlijk onderhoud, p. 6).

Voorts stipt de Raad aan dat verzoekers betoog dat hem niet gevraagd werd naar dreigbrieven geen afbreuk doet aan de vaststelling dat het verzoeker toekwam om alle essentiële elementen reeds bij de DVZ te vermelden te meer hij aldaar wel degelijk de kans kreeg om deze te vermelden gezien hij

uitdrukkelijk werd gevraagd naar waarom hij denkt gedood te worden door de Taliban, naar hoe hij te weten kwam dat hij werd beschuldigd van spionage alsook naar de ontvangen dreigementen. Bovendien werd verzoeker bij de DVZ bijgestaan door een tolk die hem het verslag voorgelezen heeft in het Dari en werd hij reeds bij aanvang uitdrukkelijk gewezen op het belang van nauwkeurige verklaringen alsook op het belang om zoveel mogelijk documenten voor te leggen die zijn identiteit, herkomst, reisweg en de door hem aangehaalde feiten staven (Vragenlijst van 28 september 2022; Voorafgaand advies).

Tot slot wijst de commissaris-generaal op volgende terechte weigeringsmotieven:

“De geloofwaardigheid van vervolgingsfeiten voor uw vertrek, ten gevolge van uw voorgehouden werk in het polio vaccinatieprogramma (CGVS, p. 9), wordt echter eveneens ondermijnd door onaannemelijkheden in uw verklaringen op het CGVS zelf. Zo legt u bijzonder onaannemelijke verklaringen af over uw reactie op de bedreigingen van de Taliban aan uw adres. De datum van de eerste dreigbrief van de Taliban is 5 Rajab 1442 (i.e. 17 februari 2021; zie administratief dossier, blauwe map, datumomzetting 1). U stelt dat u tot twee à drie weken voor de machtsovername bleef werken voor het vaccinatieprogramma (CGVS, p. 15), waarmee u inging tegen de eis van de Taliban om te stoppen met uw werk, zoals ze kenbaar maakten in de eerste dreigbrief (zie administratief dossier, groene map, document 7). U verklaart eveneens dat u na het ontvangen van de eerste dreigbrief geen voorzorgsmaatregelen nam (CGVS, p. 14-15) en zegt zelfs dat u de eerste dreigbrief van de Taliban niet serieus nam (CGVS, p. 13). Niet alleen ondergraven die verklaringen over uw weinig gealarmeerde reactie op die bedreiging door de Taliban uw profiel als voormalig medewerker voor het polio vaccinatieprogramma alleen maar meer, gelet op bovenstaande argumentatie in verband met de mogelijke risico's verbonden aan het werk van vaccinatiemedewerkers in Afghanistan (zie boven). Tegelijkertijd zetten ze ook de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vervolgingsfeiten op de helling. Er staat in de eerste brief van de Taliban immers dat u op straffe van de dood moet stoppen met uw werk (zie administratief dossier, groene map, document 7), wat het bijzonder onaannemelijk maakt dat u een dergelijke brief van de Taliban niet serieus neemt. Daarnaast is het bijzonder onaannemelijk dat de Taliban nooit iets tegen u ondernamen sinds de eerste dreigbrief, die reeds in februari 2021 kwam (CGVS, p. 15), terwijl u pas vijf à zes dagen na de machtsovername door de Taliban op 15 augustus 2021 (zie administratief dossier, blauwe map, Council on Foreign Relations artikel) bent vertrokken (CGVS, p. 15). Dat wil zeggen dat de Taliban nog ongeveer zes maanden de tijd hadden om iets tegen u te ondernemen, waar ze volgens uw verklaringen alle mogelijkheid toe hadden. U verklaart immers dat u al die tijd in uw dorp Zerani bleef wonen (CGVS, p. 5), ook na de dood van uw zus en het ontvangen van de tweede dreigbrief (CGVS, p. 15), en dat u pas op de dag van de val naar uw neef ging (CGVS, p. 17). U zegt dat u naar uw neef ging omdat de Taliban wisten waar u woonde (CGVS, p. 17). Dat doet reeds de vraag rijzen om welke reden de Taliban nooit naar uw huis zijn gekomen sinds de eerste dreigbrief. Volgens uw verklaringen konden de Taliban immers in uw dorp komen en hadden ze er hun doelwitten (CGVS, p. 8-9), hoewel u zelf niet wist wie er precies bij de Taliban zat (CGVS, p. 9). Op de DVZ had u ook onmiskenbaar gezegd dat er in uw dorp zowel leden van de Taliban als van de overheid woonden (CGVS Vragenlijst, vraag 5). De Taliban hadden dus duidelijk de kans u in Zerani te vinden, indien ze u daadwerkelijk viseerden. Daarenboven stelt u dat u ongeveer acht tot tien keer ging werken als vaccinator in Gawchak (CGVS, p. 13-14), een dorp op een half uur wandelen van uw dorp Zerani (CGVS, p. 8). Ook na het ontvangen van de dreigbrieven ging u nog in Gawchak werken, telkens voor drie dagen op rij (CGVS, p. 14). Over die plaats Gawchak had u eerder echter verklaard dat de Taliban daar hun huizen hadden (CGVS, p. 8). Zo hadden de Taliban niet alleen in uw eigen dorp Zerani, maar eveneens in het naburige dorp Gawchak de mogelijkheid om u te vinden. Gevraagd om welke reden de Taliban nooit iets tegen u ondernomen hebben wanneer u wel telkens naar Gawchak ging om er vaccins toe te dienen, stelt u dat u er bleef werken omdat u niet wist wie daar de Taliban waren (CGVS, p. 14). U stelt dat u pas wist wie ze waren van zodra u over een aanval van de overheid op Gawchak een maand voor de machtsovername (CGVS, p. 8) hoorde op de televisie (CGVS, p. 14). Het feit dat u toen zelf nog niet wist dat er daar Taliban waren, betekent natuurlijk niet dat de Taliban, die er woonden en u destijds al viseerden, dan niets tegen u kunnen ondernemen. Zo volstaat die verklaring allerm minst als verschoning voor de onaannemelijkheid voor het uitblijven van concrete acties van de Taliban en blijft het bijzonder onaannemelijk dat de Taliban dermate aarzelend zouden optreden indien ze u daadwerkelijk zouden viseren. Zodoende wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondergraven.”

Verzoeker repliceert dat het feit dat hij de dreigbrieven niet meteen serieus heeft genomen, niet ten nadele mag komen van de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas. Hij betoogt dat dit echter veel te subjectief en ongegrond zou zijn. Hij stelt dat mensen namelijk op verschillende wijze kunnen reageren op dreigingen. Hij meent dat hij mogelijk de ernst van de dreigingen kan hebben onderschat of hij mogelijk niet meteen heeft begrepen hoe serieus de situatie was. Verzoeker stelt dat dit niet

noodzakelijkerwijs zijn verklaring aangaande zijn werk of het risico van vervolging in twijfel hoeft te trekken. Bovendien meent verzoeker dat hij zich veilig voelde, gezien er nooit eerder een moord op een vaccinator gebeurd was. Verzoeker vervolgt dat het gedrag van de taliban onvoorspelbaar is en kan variëren afhankelijk van verschillende factoren. Hij betoogt dat mogelijks de taliban andere prioriteiten hebben gehad of ze zich niet bewust waren van zijn aanwezigheid in het dorp. Hij stelt dat dit niet noodzakelijk betekent dat hij geen risico liep. Tenslotte meent verzoeker dat het ook niet zijn verantwoordelijkheid is om de al dan niet uitgevoerde acties van de taliban te begrijpen, laat staan te kunnen uitleggen. Hij betoogt voorts dat het feit dat hij niet wist wie de taliban waren in Gawchak, niet betekent dat de taliban niet op de hoogte waren van zijn aanwezigheid en activiteiten. Hij meent dat hij mogelijk een doelwit kan zijn geweest, maar dit niet noodzakelijk betekent dat de taliban meteen actie tegen hem ondernamen. Hij stelt dat deze tegenargumenten zijn gedrag en dat van de taliban onder verschillende omstandigheden kan variëren en dat onaannemelijke reacties niet noodzakelijkerwijs de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas in twijfel trekken. Verzoeker betoogt dat deze omstandigheden kunnen verklaren waarom hij niet onmiddellijk stappen heeft ondernomen na dreigingen en waarom de taliban mogelijks niet onmiddellijk actie tegen hem ondernomen hebben. Verzoeker besluit dat verweerders argument niet kan worden aanvaard aangezien het subjectief en ongegrond is.

Verzoekers betoog kan allerm minst overtuigen immers houdt hij voornamelijk vast aan zijn verklaringen zoals reeds afgelegd op het CGVS zonder valabele elementen bij te brengen die bovenstaande terechte en concrete overwegingen, die steun vinden in de door hem geschetste context, kunnen ontkrachten. De Raad benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat die consistente en doorleefde verklaringen aflegt over kernelementen van zijn vrees, in casu over de dreigbrieven van de taliban en hun gedrag.

De Raad meent voorts dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker de ernst van de bedreigingen niet inzag nadat zijn zus vermoord werd door de taliban omwille van haar werkzaamheden als vaccinator en hij hierna zijn werkzaamheden zonder het nemen van voorzorgsmaatregelen verderzette. Verzoekers argument dat hij mogelijks een doelwit van de taliban was maar dit niet betekent dat zij onmiddellijk actie ondernamen tegen hem, is weinig overtuigend gezien de dreigbrieven en het feit dat zijn zus omwille van dezelfde werkzaamheden vermoord werd door de taliban een maand na het ontvangen van de eerste dreigbrief.

Wat betreft het betoog van verzoeker dat de beoordeling van zijn verklaringen op subjectieve wijze heeft plaatsgevonden, dient opgemerkt dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

In zoverre verzoeker nog zijn tegenstrijdige, weinig doorleefde en weinig nauwkeurige verklaringen tracht te verschonen door te benadrukken dat hij lijdt aan een ernstige depressie en zijn angst nog steeds geldt, wijst de Raad op het volgende.

In de eerste plaats wordt vastgesteld dat in casu geenszins stukken voorliggen ter staving van mentale problemen zoals een depressie of psychische stoornissen waarmee een invloed ervan op verzoekers verklaringen wordt aangetoond. Verzoeker verklaarde overigens geen medische problemen te hebben (Verklaring DVZ van 28 september 2022, vraag 29 p. 11) en maakte in het kader van de vragenlijst "bijzondere procedurele noden" geen gewag van elementen of omstandigheden die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' van 28 september 2022). In casu kan zodoende niet zonder meer vastgesteld worden dat verzoeker, die geen gezondheidsproblemen/enige depressie aannemelijk maakt, niet in staat zou zijn om volwaardige verklaringen af te leggen.

De Raad brengt voorts volledigheidshalve in herinnering dat de ongelooftwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, gebrekkige en onaannemelijke verklaringen. De Raad gaat na of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. In casu is echter gebleken dat verzoeker naast de vastgestelde tegenstrijdigheden, tal van onaannemelijke, gebrekkige alsook weinig doorleefde/diepgaande verklaringen heeft afgelegd waardoor hoe dan ook geen geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtrelaas. Verzoeker is er niet in geslaagd zijn tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen te weerleggen.

Ten slotte dient erop gewezen te worden dat de Raad het motief in de bestreden beslissing aangaande verzoekers verklaringen rond zijn identiteitsgegevens namelijk zijn leeftijd overtollig acht. De overige bevindingen uit de bestreden beslissing zijn immers in casu voldoende determinerend voor de conclusie dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is zodat hij geen persoonlijke en gegronde vervolgingsvrees aannemelijk maakt.

Daargelaten de vraag of verzoeker doelbewust een lagere leeftijd voorwendt om de asielinstanties te misleiden, wenst de Raad aan te stippen dat uit het gevoerde medisch onderzoek waarvan de beslissing door de Dienst Voogdij verzoeker werd betekend op 27 juni 2022, is gebleken dat verzoeker sowieso ouder is dan achttien jaar (24,4 jaar). Verzoeker stelde niet akkoord te gaan met deze leeftijdsbepaling (persoonlijk onderhoud van 4 september 2023, p. 5) doch in casu blijkt niet dat hij in beroep is gegaan tegen voormelde beslissing van de Dienst Voogdij zodat deze definitief is en in casu niet nuttig kan betwist worden bij de Raad gezien dit niet de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid is.

Waar verzoeker middels zijn aanvullende nota een screenshot van een video-opname van het lokale Afghaanse tv-kanaal "Shamshad" over de dood van zijn zus zou bijbrengen, oordeelt de Raad dat dergelijk stuk geenszins verzoekers verklaringen rond zijn profiel en de voorgehouden problemen met de taliban kan staven gezien het beeld uiterst onleesbaar en wazig is waardoor allerminst kan worden opgemaakt wat er nu juist wordt afgebeeld, laat staan dat dit de zus zou betreffen en meer bepaald alsof het kan staven dat zelfs indien de zus werd vermoord dit daadwerkelijk gelinkt is aan de beweerde werkzaamheden als vaccinator.

De Raad meent dat de door verzoeker neergelegde documenten op het CGVS geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de inhoudelijke en vormelijke beoordeling ervan.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.4.3. In het verzoekschrift wordt tevens gewezen op verzoekers vrees wegens (gepercipieerde) verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht,

en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, Afghanistan Country Focus, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "Afghanistan security situation", August 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten basis in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 45-48 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban" van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de facto-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het

buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 53-55; "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "Afghanistan: targeting of individuals", August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking

zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 51, EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “Country Guidance” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verweerder in zijn bestreden beslissing en aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79 en EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023, p. 96-100).

Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in afbreuk te doen aan de omstandige motieven in de bestreden beslissing aangaande zijn vermeende verwestering die de Raad kan bijtreden.

Verzoeker beweert weliswaar dat hij is verwesterd is, doch hij laat na deze bewering concreet en specifiek uit te werken. Met de loutere verwijzing naar algemene informatie, het feit dat hij Afghanistan verliet in 2021, hij aankwam in België op 24 mei 2022 en op 25 mei 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende, hij zich anders is beginnen te gedragen en kleden, hij luistert naar westerse muziek en met de toevoeging aan zijn aanvullende nota van zijn arbeidsovereenkomst voor één dag werk alsook een certificaat aangaande een cursus, kan niet worden afgeleid dat, hoe lovenswaardig deze beperkte inspanningen tot integratie ook zijn, hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan, te meer verzoeker tot ongeveer zijn 23 jaar in Afghanistan heeft verbleven, alwaar hij tot de vierde/zevende graad of zeven jaar naar school ging (Verklaring DVZ van 28 september 2022, p. 6; persoonlijk onderhoud van 4 september 2023, p. 5) waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat hoewel verzoeker ten tijde van het persoonlijk onderhoud verklaarde geen contact meer te hebben met zijn ouders en hij niet weet waar ze zijn, hij hiermee echter niet aantoonde dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn neef (zoon van zijn paternale tante) nog in Afghanistan verblijft met wie hij nog steeds contact heeft (persoonlijk onderhoud, p. 6). Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Dari en verklaarde soennitisch moslim te zijn (Verklaring DVZ, p. 6; persoonlijk onderhoud, p. 5).

In zoverre verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

In zoverre verzoeker tevens wijst op rapporten die gewag maken van stigmatisering of uitstoting stipt de Raad vooreerst aan dat verstoting en stigmatisering slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen beschouwd worden. Te dezen heeft verzoeker, die contacten onderhoudt met zijn familie in Afghanistan, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

2.3.4.4. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves,

general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuumstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat hoewel verzoeker ten tijde van het persoonlijk onderhoud verklaarde geen contact meer te hebben met zijn ouders en hij niet weet waar ze zijn, hij hiermee echter niet aantoonde dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn neef (de zoon van zijn paternale tante) nog in Afghanistan verblijft met wie hij nog steeds contact heeft (persoonlijk onderhoud van 4 september 2023, p. 6-7). Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde dat zijn reisweg ongeveer 8000 of 9000 euro gekost heeft (Verklaring DVZ van 28 september 2022, p. 11).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.3.4.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het Noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLEED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 34).

ACLEED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, Afghanistan. Security Situation, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig

geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en van de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023.

Verzoeker brengt in casu geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

De Raad merkt nog op dat verzoeker met de loutere verwijzing naar algemene informatie geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat er een gebrek aan informatie is inzake de huidige situatie in Afghanistan, wordt het volgende aangestipt.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet

echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experten, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Waar verzoeker de schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.3.10. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.12. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU